

ben kezdte a szolgálatát a városnál osztályjegyzői minőségben. 1900-ban alkapitány, 1902-ben első osztályú alkapitány, 1904-ben árvaszéki ülnök, 1906-ban árvaszéki elnök lett, 40 éves.

Turóczy Mihály dr. tiszti főügyész. 1902-ben mint alügyész került a városhoz és 1905-ben választották tiszti főügyésszé. 44 éves.

Zámbó György helyettes árvaszéki elnök. 1890-ben mint osztályjegyző kezdte szolgálatát. 1902-ben aljegyző lett, 1906-ban árvaszéki ülnök, 1914-ben választották helyettes árvaszéki elnökké.

Ferenczy Béla árvaszéki ülnök. 1897-ben került a városhoz mint I. osztályú vámpénztáros. 1898-ban osztályjegyzővé választották, 1908-ban aljegyző lett és 1913. óta árvaszéki ülnök, 41 éves.

Kaszó Elek főpénztáros. 1895-ben lépett a város szolgálatába segédszámtiszt minőségben. 1900-ban főpénztári ellenőr helyettes lett, 1912-ben pedig adópénztárossá választották. 1914. január óta főpénztárosa a városnak, 36 éves.

Simkó Elemér dr. alügyész. 1907-ben lépett a város szolgálatába alügyészi minőségben. 34 éves.

Dettre János dr. 1913. óta van a városnál alügyészi minőségben. 30 éves.

Rack Lapiót aljegyző. 1902-ben lépett a város szolgálatába, osztályjegyzői minőségben. 1902-ben aljegyzővé választották. 40 éves.

Bárdoss Béla aljegyző. 1904-ben jött a városhoz osztályjegyzőnek. 1913-ban választották aljegyzővé. 39 éves.

Völgyessy János gazdasz. 1896-ban jött a városhoz írnoknak, 1904-ben segédgazdász lett 1906. óta gazdasz. 34 éves.

Bécsi vélemény Tisza István cikkéről.

A *Neues Wiener Tagblatt* mai száma Tisza István grófnak az *Igazmondó*-ba írott vezércikkével foglalkozik és azt mondja, hogy Tisza grófot Ausztria részéről is köszönet il-

leti meg, amikor leszámol azokról a jelszavakról, amelyekkel a magyar ellenzéki politikusok belpolitikai harcaikat a külpolitika területére is át akarják vinni. Tisza István gróf ott nem olcsó husvét prédikáció, hanem *nyomatékos erejű fényes politikai kioktatás*.

A számüzött Rákóczi.

— Népgyűlés egy könyv ellen. —

(*Saját tudósítónktól.*) Husvét vasárnapján gyűlni fog a nép a Rákóczi napfényben csillogó lovasszobra előtt, hogy indekszre tegyen s talán elégessen egy könyvet, melyben emberi vonatkozások vannak megírva a nagy kurucfejedelem alakjáról. A nép ugyan minden valószínűség szerint a Széchenyi-téren az időben sétáló, pántlikás hajfonatu honleányok tömegéből fog kikérülni, de a függetlenségi érzelmű szónokok már egészen vallódiák lesznek s a népgyűlés után napnál világosabban fog előttünk állani a nagyszerű tanulság: hogy a nemzeti gondolat ideálját gyaláznai nem szabad.

Ezt ugyan tudtuk azelőtt is. Jóízlésű ember soha sem vállalkoznék ilyen — előre elvesztettnek látszó — küzdelem megvívására. Habár *Renan* Ernő híres könyvének, amelyben Jézus emberi voltát tárta a világ szeme elé, ugyanaz volt a sorsa, mint most a Szekfü Gyuláénak. Mind a kettő az igazságnak, a megértésnek és az író hőse iránt táplált nagy szeretetének bizonyossága, mégis a meg nem értők tömege *feszi* meg! kiáltással rohan az írószobája csendességéből az az utcára hurcolt író felé...

Nem tudjuk helyeselni a mozgalmat,

kat. Szívesen álltak vele szóba, de haragosan hagyták ott, amikor látták, hogy ez azt se tudja, mit akar.

Színházban találkozott vele. Bizony én kimondom sietve, nem kinzom tovább sem magamat, sem mást. Meglátta, de nem ismerte meg. A Tuza kisasszony is abban a pillanatban inkább megijedt tőle és mivel az előadás után sem hintó, sem cseléd nem várta, futott előre haza. Mégis beérte, csak néhány szót szóltak egymáshoz és mindent tudtak. A kapu kinyílt, kézen fogva mentek föl a sötét lépcsőm és bementek az egyszobás udvari lakásba, melynek ablakai a világos udvarra szolgáltak. Füstölő kis cseléd-lámpánál kényelmes ujságot olvasott a mama, sötét volt.

— Jó napos lakás! — szólt az ostoba templomépítő.

— Jó napos! — erősítette meg az okos Tuza kisasszony.

„Ezek bolondok”, gondolta a mama és szigorú arccal kérde:

— És mikor lesz az esküvő?

— Holnap, ha lehetne! — felelte a férfi.

„Milyen hosszú idő, nem halok-e meg az éjszaka?” kérdezte magát a leány és megmozdult nyitott ajka, amely égett, élt és amelyre ránézvén a vakbuzgó építőmester, azt gondolta, hogy mégis tévedett: nem a templomhoz kell ez az ártatlan és érdelt női szája, hanem ehhez kell a templom.

legfeljebb csak megérteni. Ha valaki könyvet ír és abban történelmi adatok rakásra hordott tanúsága szerint meggyőző érvekkel támogat egy felfogást, mely lehet eredeti és a közhangulat meggyőződésétől elütő, — akkor csak kettőt lehet a könyvével csinálni: vagy hamisak az adatai, rosszak az idézetei s úgy ki kell mutatni írói ügyefogyottságát, vagy pedig meg kell hajolni érveinek igazsága előtt. De népgyűlésen szónoklatokkal bizonyítani be azt, hogy Szekfü adatai nem fedik a valóságot, ez olyan képtelenség, ami ebben a tudomány szabad művelése érdekében épen a gondolatszabadság harcosának, tehát a nemzeti ideológia híveinek kellene népgyűlést tartaniok.

Ki tudja ma hirtelenében bebizonyítani, hogy Rákóczi az a holtig nemes pátozzsal beszélő, hivaltásszerű nemzeti hős volt, a milyennek a minden történetírói hitelét elvesztett *Thaly* Kálmán rajzolta le? Minden jel arra vall, hogy Thaly kedves és romantikus tulzása dacára is Rákóczi csak egy emberi vonásokból volt összetéve, mint akármelyik mai magyar politikus. Harcolt, remélt és agitált, amíg jó csillaga felette ragyogott, azután elcsüggedt, elfáradt, megöregedett és elfásult ő is, mint minden szerencsétlenül járt ember. Szekfü Gyula, az új történetírói iskola fiatal reménysége, *az embert* rajzolta meg Rákóczi-ban, a keserű sorsra jutott, elhagyatottságában összeroppan, hajdani daliás hőst, aki korának etikai szabadságával élni kényszerült, mikor már nem volt más hivatása, mint egyszerű embernek lennie. Szekfü könyvét nagy, nagy megértés és Rákóczi személyéhez való őszinte megbecsülés jellemzi, mely a Thaly-féle történelemhamisító módszerrel a Mikes Kelemen naiv megfigyeléseinek igazságához vezeti el őt s amely a fejedelem alakját épen úgy husból és vérből való emberként állítja eléje, mint ahogy annak látta őt az asztalosműhelyben ácsoló fejedelem hűséges írődeákja is.

Mindettől tekintve, Szekfü Gyula könyve egyáltalában nem is gyalázza Rákóczi szellemét. Ez a könyv soha senki előtt sem fogja a fejedelem jó hírét lerombolni, ellenben gyalázzák az ő nagy szellemét azok, akik a Szekfü Gyula adataival azt akarják bizonyítani, hogy ezek az adatok kalandornak mutatják be Rákóczi Ferencet. E sorok írója büszkén vallja a nagy fejedelem családjához való rokonságát — mint ahogy alig van Erdélyben régi család, mely a családi összetartozóságot kimutatni és szeretettel őrizni nem tudná, — mégis, nem tudná követ megdobálni azt az ideális fiatal történetírót, aki Rákóczi fájdalmas összeroppanását annyi szeretettel és megértéssel rajzolta meg, mint azt Szekfü Gyula tette.

A népgyűlésnek talán igaza lesz a maga módja szerint és a maga embereinek kvalitásához mérve. Rákóczi szellemét gyűlölködő szívvél kár lenne megközelíteni és nem is szabad megbántani. De hiszen nem erről van szó. Igaztalanul meghurcolnak egy jó-

Szeged város közönségének régi kedvelt szórakozó helye

Husvét első délelőtt a **HORVÁTH-FERENCZ** hangversenyez.

Elsőrendű konyha. Kitűnő homoki és hegyi borok nagy választékban. Független kiszolgálás. Minden nap halász által főzött szegedi halászlé.

HÁGI-SÖRCSARNOK ÉTTERME

fényesen berendezve Husvét! napján ünnepélyesen megnyílik

Esténként **VAJDA JANCSI** zenekara játszik.

Kéri a nagyközönség szíves pártfogását

Horváth Ferencz, vendéglős.